

regler i vejlovgivningen under Trafikministeriet med hensyn til den blå-hvide skiltning, der af trafikale grunde kan opsættes til seværdigheder, sportsanlæg og lignende, dels med reglerne i naturbeskyttelsesloven om adgang for private til at opsætte mindre oplysningsskilte ved indkørslen til ejendomme i det åbne land. Det er endvidere søgt imødekommet ved nye regler i vejlovgivningen under Trafikministeriet med hensyn til skiltning (en ny serie sort-hvide henvisningsskilte) til visse private virksomheder på landet, som kan tillades og opsættes af vejmyndighederne mod brugerbetaling. Dog afventes bekendtgørelsen om servicevejvisning (brugerbetaling), som omfatter de sort-hvide skilte. Reglerne om særlig servicevejvisning til virksomheder og erhverv har endvidere til formål at undgå øvrig virksomhedsskiltning vendt mod vejtrafikken.

Et andet ønske har været, at der åbnes mulighed for skiltning inden for erhvervsområder, også før området er helt udbygget. Efter de gældende regler kan der først opsættes andre skilte end virksomhedsreklamer, dvs. reklamer, der opstilles umiddelbart ved bygningerne, når området er udbygget.

Det nuværende forbud har vist sig uhensigtsmæssigt i de erhvervsområder, hvor der ved lokalplan er truffet beslutning om, at området skal bebygges, men hvor de første byggerier endnu ikke fratager området karakteren af åbent land.

For så vidt angår disse områder åbner forslaget mulighed for, at der i lokalplanlagte erhvervsområder i det åbne land kan opsættes skilte om salg af erhvervsgrunde og om reklame eller vejvisning for etablerede virksomheder, selvom skiltet ikke – som det kræves efter de gældende regler – opsættes lige ved virksomheden.

Under hensyntagen til trafiksikkerheden og for at undgå skiltning, der virker dominerende i landskabet, indebærer forslaget, at miljøministeren, ligesom det er tilfældet efter § 21, stk. 2, nr. 4, om mindre oplysningsskilte og idrætsanlæg, bemyndiges til at fastsætte nærmere og nærmere regler, der skal gælde herom. Sådanne regler vil beskrive de formål, der kan skiltes for, f.eks. for nuværende og kommende virksomheder og for salg af erhvervsgrunde, hvor skiltene kan opstilles, hvor store de må være osv. Det er ikke tanken, at der skal skiltes mod motorvej. Fastsættelse af nærmere regler vil ske i samarbejde med Vejdirektoratet og Trafikministeriet.

Skilte om salg af erhvervsgrunde opsættes i dag hyppigt i det åbne land, uanset at det ikke er tilladt, og håndhævelsen er varierende. Med forslaget vil behovet for denne skiltning i et vist omfang kunne imøde-

kommes, samtidig med at der stilles krav til skiltningens udseende og placering m.v.

Amtet er tilsynsmyndighed og skal efter § 72 stk. 6, foranledige, at konstaterede ulovlige forhold bringes til ophør. Efter § 74, stk. 3, kan tilsynsmyndigheden under nærmere omstændigheder ved selvhjælpshandling foretage det fornødne på ejeren regning, hvis et ved dom meddelt påbud ikke efterkommes. Med henblik på at styrke håndhævelsen foreslås en lempelse af adgangen til at foretage selvhjælpshandlinger i sager om ulovlig skiltning. De henvises til bemærkningerne til forslag nr. 44 vedrørende § 74, stk. 5.

Til nr. 13-18

Offentlighedens adgang til naturen

For at gennemføre de forbedringer af adgangsmulighederne, som miljøministeren har aftalt med Fri luftsrådet, Danmarks Naturfredningsforening og jordbrugserhvervene ved »adgangsftalen«, foreslås ændringer i naturbeskyttelseslovens kapitel 4, som udvider mulighederne for færdsel i det åbne land og i skovene, som præciserer og forbedrer reglerne om ridning, og som indfører en anmeldelsesordning for lukning af visse veje og stier. Baggrunden for ændringsforslagene og hovedindholdet er nærmere beskrevet i de almindelige bemærkninger afsnit 2.3.

Til nr. 13

Bestemmelsen svarer i vidt omfang til den eksisterende § 22, stk. 1. Af redaktionelle grunde foreslås en ændring af beskrivelsen af, på hvilke arealer offentligheden har adgang til færdsel langs vore kyster. Indholdsmæssigt gives der bedre mulighed for ridning på strande, og der indføres en mindre begrænsning i adgangen til at medtage løse hunde.

Efter den gældende § 22, stk. 1, har offentligheden adgang til færdsel til fods på strandbredder og andre kyststrækninger mellem daglig lavvandslinje og den sammenhængende landvegetation. Tilføjelsen, »der ikke er domineret af salttålede planter eller anden strandbredsvegetation«, har redaktionel karakter og udvider ikke området for strandadgangsretten.

Betegnelsen »den sammenhængende landvegetation« findes dels i den eksisterende naturbeskyttelseslovs § 15, hvor betegnelsen angiver udgangspunktet for fastlæggelsen af strandbeskyttelseslinjen, dels i den eksisterende § 22 som angivelse af grænsen for offentlighedens færdsel langs vore kyster.

Afgrænsningen kan især have betydning de steder, hvor der ikke er strandbredder i traditionel forstand. Dette gælder således ved mange strandenge. Udtryk-

ket »den sammenhængende landvegetation« er imidlertid ikke entydigt. I forbindelse med fastlæggelsen af strandbeskyttelseslinjen sådanne steder har Naturklagenævnet og Strandbeskyttelseskommissionen lagt til grund, at udgangspunktet, skal tages ved den grænse, hvor planternes rodnethed i hovedparten af tiden befinder sig i vandmættet zone.

I relation til strandadgangsretten har der imidlertid allerede med naturfredningsloven dannet sig den praksis, at der er adgang til færdsel, hvor den sammenhængende vegetation er domineret af salttålede planter.

Der findes ikke baggrund for at ændre denne adgangsret. Den foreslåede ændring har således alene til formål at undgå, at betegnelsen »den sammenhængende landvegetation« skal forstås på to forskellige måder i den samme lov, jf. bemærkningerne nedenfor til nr. 41.

Derudover foreslås der en ændring i adgangen til at medtage løse hunde på strande, således at hunde også i perioden 1. oktober-31. marts skal føres i snor, hvor der er græssende husdyr. Ændringen foreslås, fordi løse hunde erfaringsmæssigt virker forstyrrende på græssende husdyr. Bestemmelsen vil især være relevant for færdsel med hunde på strandenge, der afgræses.

Endelig giver forslaget som en opfølgning på adgangsaftalen en vis adgang til ridning på strande.

Med naturbeskyttelsesloven af 1992 blev stranddefinitionen ændret, således at også området mellem daglig højvandslinje og daglig lavvandslinje blev omfattet af reglen om, at kun færdsel til fods på strande er tilladt. Tidligere forhindrede naturfredningslovens adgangsbestemmelser ikke ridning i dette område, hvis man lovligt kunne komme dertil. Der findes ikke grundlag for generelt at forhindre ridning på den ubevoksede strandbred. På den anden side kan ridning også dér medføre problemer, f.eks. på strande med mange besøgende.

Med bestemmelsen gives der adgang til at ride på den ubevoksede strandbred og til ride over den bevoksede del af en strandbred, hvis man rider direkte ned til den ubevoksede del. Det er en betingelse, at man lovligt, f.eks. ad offentlige veje eller ad private veje, hvor ridning ikke er forbudt ved skiltning, kan komme ridende til den pågældende strand/kyststrækning.

Det bemærkes, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at ejeren kan tillade ridning på strande, se dog bemærkningerne til ændringsforslag nr. 16 om klitfredede arealer. På Miljøministeriets arealer vil man være indstillet på gennem aftaler at finde frem til lokale løsninger, der giver mulighed for ridning om sommeren

på strækninger og evt. på særlige tidspunkter, hvor ridning også om sommeren kan foregå uden at medføre væsentlige problemer.

Reglen indskrænker ikke den adgang, der hele året er til ridning på de strande langs den jyske vestkyst, der fungerer som vej. Bestemmelsen indskrænker på den anden side ikke den generelle adgang, kommunalbestyrelsen har til i medfør af badevandsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 292 af 23. juni 1983 om badevand og badestrande) at træffe foranstaltninger af hensyn til badevandets kvalitet, herunder forbyde ridning.

Efter § 27, stk. 1, kan amtsrådet, for statsejede arealer miljøministeren, forbyde eller indskrænke ridning, f.eks. hvis det medfører særlige slidproblemer eller andre problemer for fauna og flora.

Det vil ikke være en ulovlig hindring af adgangsretten (jf. § 22, stk. 3), såfremt der f.eks. lovligt er opsat et kreaturhegn, (hvor adgangen til fods f.eks. er sikret via en stente), der forhindrer ridning.

Til nr. 14

Bestemmelserne giver visse udvidelser af færdselsretten i private skove, men bestemmelserne svarer i øvrigt til de eksisterende regler i § 23, stk. 5 og 6. Derudover foreslås fastsat bestemmelser om en anmeldelsesordning, hvorefter amtet kan begrænse en ejers muligheder for nedlæggelse af veje og stier, der giver adgang til skoves øvrige vejsystem, medmindre der findes eller etableres tilfredsstillende alternative adgangsmuligheder.

Ændringerne er omfattet af adgangsaftalen.

Efter de gældende bestemmelser i § 23, stk. 5, er der i private skove kun adgang for offentligheden til at færdes til fods ad stier og anlagte veje, og adgangen til cykling er begrænset til »anlagte veje og befæstede stier«. Begrænsningerne »anlagte« og »befæstede« findes hverken umiddelbart forståelige eller nødvendige. Det foreslås derfor, at der i almindelighed skal være adgang til gående og cyklende færdsel på alle skovens veje og stier, uanset om disse kan betegnes som »anlagte« eller »befæstede«.

Betegnelsen veje og stier dækker permanente, menneskeskabte færdselsbaner. For at der er adgang til en bestemt type færdsel, forudsættes det, at færdselsbanen fremtræder som egnet til den pågældende færdsel. Adgangen til færdsel på cykel ad stier forudsætter således, at stien fremtræder som egnet til cykling med almindelige cykler, idet mountainbikes netop er konstrueret til at kunne cykle også udenfor veje og stier.

Midlertidige kørespor, dyreveksler o. lignende er ikke omfattet af færdselsretten, ligesom bestemmel-

sen ikke giver adgang til færdsel f.eks. på spor efter heste eller mountain-bikes. Bestemmelsen giver heller ikke adgang til at skabe færdsel ved (ulovligt) at etablere trampestier. Det vil således ikke være en ulovlig hindring af offentlighedens færdsel, jf. § 23, stk. 2, såfremt ejeren ved skiltning, udlæg af kvas eller på lignende måde forhindrer færdsel disse steder.

Der kan forekomme situationer, hvor cykling ad mindre stier erfaringsmæssigt giver særlige problemer, typisk i forhold til anden færdsel. Ved at give adgang til cykling også på stier, der ikke er befæstede, vil der blive mulighed for cykling på flere mindre stier, hvorfor risikoen for konflikter med andre brugere øges. Forslaget giver ejeren mulighed for ved skiltning at indskrænke adgangen til cykling, hvor cyklingen medfører særlige problemer. Bestemmelsen kan desuden tænkes anvendt for at hindre cykling ad en sti, der ender blindt, og der kan konstateres spor, der viser, at cyklister fortsætter ud i skovbunden. Amtsrådet, for statsejede arealer miljøministeren, gives dog mulighed for at tilsidesætte et sådant forbud.

Ligeledes foreslås tidsrummet for offentlighedens færdsel i private skove udvidet. Dette skyldes bl.a. ønsket om at tilgodese de »morgenduelige«, f.eks. morgenmotionister, således at det i fremtiden bliver tilladt at færdes på veje og stier i private skove fra kl. 6 og ikke som efter den gældende regel fra kl. 7.

Det er ligeledes en del af adgangsftalen, at ejeren i perioden 16. maj-15. juli ved skiltning skal kunne lukke for adgang indtil kl. 7 af hensyn til pürschjagten. Muligheden for efter § 23, stk. 3, ved skiltning at forbyde adgang på dage, hvor der holdes jagt, er ved adgangs bekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 842. af 4. september 2000 om offentlighedens adgang til at færdes og opholde sig i naturen) fastsat til dage, hvor der holdes selskabsjagt. Bekendtgørelsen vil blive ændret, så der i perioden 16. maj-15. juli også gives mulighed for skiltning mod færdsel indtil kl. 7 på dage, hvor der er pürschjagt.

Det ligger ikke ganske klart, i hvilket omfang de hidtidige bestemmelser om færdsel på veje og stier i private skove også har været tiltænkt at dække offentlighedens færdsel i de forholdsvis få situationer, hvor private fællesveje og -stier fører igennem private skove.

Med den nye bestemmelse i § 23, stk. 9 fastlægges det, at det bliver tilladt at ride på private fællesveje, der løber igennem skove, medmindre ejeren ved skiltning har forhindret dette. Amtsrådet kan i ganske særlige tilfælde tilsidesætte ejerens forbud mod ridning. Denne mulighed forudsættes kun anvendt, hvor vejen har væsentlig betydning for ridemulighederne i et om-

råde, og det ikke er lykkedes at opnå en rimelig aftale om rideadgangen, herunder at der er tilbudt betaling for de ekstraomkostninger, der måtte følge af ridningen. Forslaget skal ses i sammenhæng med det tilsvarende forslag i ændringsforslag nr. 17 om ridning på veje og stier i det åbne land.

Forslaget ændrer i øvrigt ikke i princippet om, at ridning i private skove fortsat ikke vil være tilladt, medmindre ejeren har givet tilladelse hertil.

Endelig foreslås det med den nye bestemmelse i § 23, stk. 10, at veje og stier i skove, der giver adgang til en skovs øvrige vejssystem, bliver omfattet af de samme regler, som de i ændringsforslag nr. 18 foreslåede om adgangen til nedlæggelse af veje og stier af rekreativ betydning i det åbne land. Uden en sådan bestemmelse kunne man eksempelvis forestille sig situationer, hvor nedlæggelse af en vej i det åbne land blev forhindret som følge af de nye bestemmelser, netop fordi den førte til en skov, og at denne vejs forlængelse i skoven så alligevel blev nedlagt.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at skoves øvrige interne vej- eller stisystemer som hidtil kan omlægges som led i skovdriften.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 18.

Til nr. 15

På linje med forslaget om udvidelse af tidsrummet for færdsel i private skove foreslås tidsrummet for den lovlige færdsel på privatejede, udyrkede arealer udvidet med en time om morgenen. Der henvises til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 14. Forslaget er omfattet af adgangsftalen.

Efter § 24, stk. 4, har offentligheden ikke adgang til private, udyrkede arealer, der i deres helhed er forsvareligt hegnede.

Forslaget til den nye § 24, stk. 5, modificerer denne regel, idet det ikke findes rimeligt, at der er opsat hegn omkring udyrkede arealer med det ene formål at forhindre offentlighedens adgang til arealerne. På tilsvarende måde findes det unødvendigt at have en regel, der forhindrer offentlig adgang til udyrkede arealer, der afgræsses, i perioder, hvor der ikke er husdyr på arealerne.

Forslaget giver adgang til udyrkede arealer gennem naturlige indgange til disse (led, låger m.v.). Der gives således ikke offentligheden adgang til at »forcere« hegn. Derved sikres bl.a., at ejeren ved skiltning ved de naturlige indgange kan forhindre færdsel, hvis færdslen er til gene for den erhvervs mæssige udnyttelse af ejendommen, hvis den i særlig grad generer pri-

vatlivets fred, eller hvis der er behov for beskyttelse af dyre- eller plantelivet.

Forslaget gives ikke adgang til udyrkede arealer, hvorpå der er græssende husdyr, idet dette kan afstedkomme problemer, f.eks. i forhold til uvane dyr. Det bemærkes, at antallet af græssende husdyr skal stå i rimeligt forhold til arealets størrelse, idet der ellers er tale om en omgåelse af offentlighedens adgangsret.

Betegnelsen udyrkede arealer omfatter bl.a. udyrkede græsningsarealer, f.eks. ferske enge, mens dyrkede græsningsarealer ikke er omfattet. Enge, hvor der tages høslæt, opfattes ikke som udyrkede arealer.

Det bemærkes, at det som led i amternes indgåelse af aftaler f.eks. om driften af enge, kan indgå, at der træffes aftaler om opsætning af stenter o. lign. og om opsætning af skilte, der giver adgang til hegnede arealer, selvom der er græssende husdyr.

Til nr. 16

Forslaget er begrundet i ønsket om at give de samme muligheder for ridning og for at medtage løse hunde på ubevoksede strandbredder, hvad enten disse er klitfledede eller ej.

Det bemærkes, at ridning i øvrigt er forbudt på klitfledede arealer uden for lovligt anlagte veje, og at dette forbud også gælder for ejerne af klitfledede arealer.

Til nr. 17

Ændringerne sikrer offentligheden bedre færdselsmuligheder ad veje og stier i det åbne land og derudover har ændringerne redaktionel karakter. Forslaget er en opfølgning på adgangsftalen.

Mark- og vejfredslovens § 17 indeholder dansk rets hovedregel for færdsel på fremmed ejendom. § 17 har følgende ordlyd: »Den, som uden ejerens tilladelse eller anden hjemmel færdes på anden mands grund eller som færdes ad en privat vej, hvor det ved færdselstavle eller andet lovligt opslag er tilkendegivet, at færdsel eller færdsel af den pågældende art er forbudt, straffes med bøde«. Bestemmelsen gælder også for færdsel på stier, jf. mark- og vejfredslovens § 2.

Det fremgår ikke af mark- og vejfredsloven, hvornår et areal er en vej eller en sti. Det antages, at der under veje (og stier) henregnes permanente, menneskeskabte færdselsbaner, og at f.eks. midlertidige kørespor, dyrevexler, brandbælter, indkørsler til gårdspladser, havegange og lignende ikke er omfattet af reglen. Hvad fysisk fremtræden angår adskiller en vej sig typisk fra en sti ved at være beregnet til et 4-hjulet køretøj.

Det fremgår heller ikke af mark- og vejfredslovens § 17, hvilken slags færdsel ad veje og stier reglen giver adgang til, når ejeren ikke har begrænset færdslen.

Det antages, at reglen kun giver adgang til den type færdsel, som færdselsbanen er egnet til.

Med naturbeskyttelsesloven i 1992 blev der som noget nyt i reglerne om offentlighedens adgang til naturen i § 26, stk. 1, fastsat bestemmelser om offentlighedens adgang til at færdes til fods og på cykel på anlagte veje og befæstede stier i det åbne land. I § 26, stk. 2, blev der fastsat bestemmelser om, at ejeren kun i de særligt opregnede tilfælde kunne indskrænke den færdsel. Disse bestemmelser indskrænker således ikke ejerens muligheder for at forhindre færdsel ad veje, der ikke kan betegnes som »anlagte« og ad stier, der ikke er »befæstede«. Som nævnt i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 14 findes begrænsningerne om »anlagte« og »befæstede« hverken umiddelbart forståelige eller nødvendige.

De ændrede formuleringer har til formål tydeligere at beskrive, at § 26 ikke begrænser den ret, offentligheden har til færdsel på veje og stier, der følger af mark- og vejfredslovens § 17. Af de nye formuleringer fremgår det, at bestemmelsens sigte er at begrænse ejerens adgang til ved skiltning at indskrænke offentlighedens adgang til at gå og cykle (og i ganske særlige tilfælde at ride, jf. nedenfor) på veje og stier i det åbne land.

Som i skove bliver der mulighed for at forhindre cykling ad private stier, hvor cykling medfører særlige problemer. Om baggrunden herfor henvises der til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 14.

For så vidt angår offentlighedens adgang til ridning på veje og stier i det åbne land følger det af mark- og vejfredslovens § 17, at ridning er tilladt på veje og stier (der fremtræder som egnet til ridning), men at ejeren ved skiltning helt eller delvis kan forhindre ridning.

Bestemmelsen om, at amtsrådet kan tilsidesætte ejerens indskrænkning af adgangen til ridning er ny. Bestemmelsen forudsættes kun anvendt, hvor en gennemgående vej har væsentlig betydning for ridemulighederne i et område, og det ikke er lykkedes at opnå en rimelig aftale om rideadgangen, herunder at der er tilbudt en rimelig betaling for de ekstraomkostninger, der måtte følge af ridningen.

Til nr. 18

Med forslaget indføres der som noget nyt i naturbeskyttelsesloven bestemmelser om nedlæggelse af veje og stier i det åbne land. Forslaget er en udmøntning af adgangsftalen.

Hverken i mark- og vejfredsloven eller i naturbeskyttelsesloven findes der regler om ejerens muligheder for nedlæggelse af veje og stier i det åbne land.

Heller ikke i privatvejsloven findes bestemmelser, der varetager befolkningens rekreative interesser med hensyn til nedlæggelse af private veje og stier i landzone. I lov om offentlige veje findes der dog en bestemmelse (§ 97), der giver vejmyndigheden (amt eller kommune) mulighed for at bestemme, at en privat fællesvej skal have status som offentlig sti, bl.a. med den konsekvens, at en sådan vej kun kan nedlægges af vejmyndigheden.

Forslaget ændrer ikke det forhold, at vejnedlæggelse kan være udelukket i medfør af andre regler, aftaler eller på grund af private færdselsrettigheder, herunder færdselsrettigheder opnået ved hævd.

Baggrunden for forslaget er, at erfaringerne viser, at de eksisterende regler i praksis ikke i tilstrækkeligt omfang sikrer mod nedlæggelse af veje og stier i det åbne land af rekreativ betydning.

Udviklingen viser, at mange markveje er nedlagt og mange kulturhistoriske stiforløb er forsvundet. Der findes derfor behov for regler, der kan være med til at sikre, at veje og stier af væsentlig rekreativ interesse kun nedlægges, såfremt der findes eller etableres alternative rekreative adgangsmuligheder.

Forslaget går nærmere ud på, at en ejer, der er berettiget hertil, og som ønsker at nedlægge en vej eller sti i det åbne land, der kan have rekreativ interesse, skal give meddelelse herom til amtet.

I stk. 1 er nærmere omtalt de tilfælde, hvor ejeren skal meddele en påtænkt nedlæggelse af vejen eller stien. Nedlæggelse af gennemgående veje og stier, det vil sige veje og stier, der kan indgå i et ruteforløb, fordi den besøgende ikke er »tvunget« til at benytte samme strækning på ud- og hjemturen, skal således anmeldes. En vej eller sti, der fører til en strand (§ 22), skov (§ 23), et udyrket areal (§ 24) eller et klitfredet areal (§ 25), er også omfattet af anmeldelsesordningen, selvom den besøgende ikke er »tvunget« til følge (en del af) den samme rute både ud og hjem. Tilsvarende gælder for veje og stier, der fører til særlige udsigtspunkter, kulturminde og lign.

Såfremt amtsrådet ikke inden 4 uger fra modtagelsen af meddelelsen har truffet afgørelse om nærmere at ville vurdere nedlæggelsens rekreative betydning, kan ejeren nedlægge vejen eller stien. Retsvirkningerne af en sådan afgørelse om at ville vurdere nedlæggelsens rekreative betydning foreslås begrænset til 6 måneder. Amtsrådet kan dog i særlige tilfælde forlænge denne frist, hvilket f.eks. kan være relevant, såfremt der foregår undersøgelser om etablering af alternative adgangsmuligheder.

Det foreslås endvidere, at 6 måneders-fristen suspenderes, såfremt amtsrådets afgørelse om at ville

foretage en nærmere vurdering af vejens eller stiens rekreative betydning rettidigt påklages. Fristen begynder i det tilfælde først at løbe, når Naturklagenævnet har truffet afgørelse i klagesagen.

Amtsrådet kan efter stk. 3 forhindre nedlæggelsen af vejen eller stien, såfremt vejen eller stien har væsentlig rekreativ betydning, og såfremt der ikke findes eller etableres tilfredsstillende adgangsmuligheder. Ved vurderingen af, om en vej eller sti har væsentlig betydning, lægges der ikke alene vægt på, hvor mange der benytter vejen. Bedømmelsen heraf må bero på en konkret vurdering af den rekreative betydning, de alternative adgangsmuligheder og af de omstændigheder, der ligger til grund for ønsket om nedlæggelse.

Det bemærkes, at der med forslaget ikke pålægges en særlig pligt til vedligeholdelse af en vej eller sti – hverken for amtet eller ejeren – såfremt der træffes beslutning om, at vejen eller stien ikke må nedlægges. Dette afskærer selvsagt ikke fra aftaler om, hvorledes vejen eller stien eventuelt skal vedligeholdes.

Bestemmelsen i stk. 4 svarer til lovens § 66, stk. 2, hvorefter en tilladelse bortfalder, hvis den ikke er udnyttet inden 3 år efter, den er meddelt. Begrundelsen for denne tidsbegrænsning er den samme som for begrænsningen i § 66, stk. 2, nemlig at forholdene i løbet af den nævnte periode kan være forandret på en sådan måde, at det efter de 3 års forløb ikke længere i forhold til friluftsjerterne er acceptabelt at opretholde den stiltiende accept af nedlæggelse af vejen.

Af stk. 5 fremgår det, at de nye regler om nedlæggelse af veje og stier ikke skal gælde for veje og stier, som etableres alene med henblik på at give befolkningen bedre rekreative adgangsmuligheder. Formålet hermed er, at de nye regler ikke skal modvirke de påskønnelsesværdige initiativer, der går ud på gennem aftaler og frivillighed at give befolkningen øget adgang til naturen ud over lovgivningens krav. Dansk Landbrug og Dansk Skovforening opfordrer således deres medlemmer til lokalt samarbejde om sådanne løsninger til skabelse af bedre rekreative færdselsmuligheder. Uden den i stk. 3 foreslåede regel er der fare for, at ejere ikke vil være indstillet på at etablere nye spor i landskabet på grund af risikoen for ikke at kunne nedlægge dem igen, såfremt ejeren på grund af dårlige erfaringer eller af andre grunde måtte fortryde sin velvilje.

Til nr. 19-28

Fredning

Bestemmelserne i naturbeskyttelseslovens kapitel 6 om fredning foreslås revideret således, at det præcise-